

EEN BRUG TE VER

EEN BRUG TE VER

Noor Delahaye

© tekst: Noor Delahaye 2025
Coverdesign: Noor Delahaye
ISBN 978 94 037 9822 6

Bo

Klok

Ik ben gevangen. Mijn billen hebben twee diepe sporen achtergelaten in mijn bureaustoel waar ik net misschien wel een uur op zat. Wat ik toen deed? Niets. Helemaal niets. Of ja... Wachten. Ik wacht, maar weet eigenlijk helemaal niet waarop.

Het is stil in mijn slaapkamer, zo stil dat het gepiep der stiltes in mijn oren suist. Lola zei ooit dat als je in de stilste kamer ter wereld bent, je na een tijdje je eigen bloed hoort stromen. Zou dat kloppen? Wat zou zij horen nu ze... Zelfs in mijn hoofd krijg ik mijn zin niet af.

Hoelang zou ik hier nu al staan? Ik kijk naar de grote grijze klok net boven de deur. De kleine wijzer staat precies tussen elf en twaalf, en de grote is net nummer zes gepasseerd. Ik kijk zelden naar die oude klok. Voor mijn kamerarrest hing dat ding er niet eens. Maar nu ik me de hele dag zit te vervelen, besef ik dat een klok hebben geen overbodige luxe is.

Er zijn drie momenten op de dag waarnaar ik verlang. Acht uur, twaalf uur dertig en zeven uur 's avonds. Dat zijn de enige drie momenten waarop ik mijn kamer mag verlaten. Om te gaan eten.

Vanochtend tijdens het eerste ontbijt sinds mijn kamerarrest hing er een raar sfeertje aan tafel. Terwijl Liam zoals altijd enthousiast vertelde over hoe hij vandaag de wereld zal redden, leek hij niet eens door te hebben dat mijn ouders kil en apathisch voor zich uitstarden, en hem niet eens leken te horen. Logisch dat hij dat niet beseftte, dat kind is zeven. Zeven jaar, maar toch mijn beste vriend...

Zo voelt het meer aan, een vriend. Ik heb het er nog steeds moeilijk mee dat ik hem niet als broer kan beschouwen, maar mijn ouders denken dat het beter is op die manier. Ooit zullen we toch afscheid moeten nemen van Liam, en een nieuw pleegkindje verwelkomen in het gezin.

Ik voel me gevangen. Gevangen in een plek waar ik me eigenlijk niet gevangen hoor te voelen.

De wijzers van de klok zijn het enige dat lijkt te bewegen in de kamer. Verder staat alles stil.

Ik heb maar een kleine slaapkamer, wat dit alles nog veel erger maakt. Ik had veel liever kamerarrest gehad in Liams kamer. Het enige nadeel zou zijn dat ik dit mooie uitzicht uit mijn raam niet zou hebben. Van alle kamers hier in huis heeft de mijne het prachtigste zicht over de hoge loofbomen van het Verde-Purbos, dat grenst aan de tuin. Het bos is groot. Wat zeg ik? Het is enorm. Het is zo groot dat er niet veel mensen zijn die het domein al helemaal hebben ontdekt. Lola was de enige die ik kende, die het aandurfde om voorbij het beekje te gaan, ongeveer vijf kilometer diep het bos in. Alleen zij wist wat er verder allemaal te beleven was.

Een schelle gil komt uit mijn mond, en ik trek me met een ruk naar achter. Ik schrik me te pletter. Maar al snel ontspannen mijn spieren zich weer. Alleen mijn gezicht staat nog verstijfd, alsof ik net oog in oog stond met Dracula. Even zag ik Lola in mijn eigen spiegelbeeld, door het raam. Dezelfde knalrode lippen en een fijn laagje sproetjes op haar wangen.

Ik pers mijn oogleden tegen elkaar, maar er ontsnapt nog net een traan. Ik kan het nog steeds niet geloven. Mijn beste vriendin van de een op de andere dag... weg. Voor altijd. Nooit meer zal ik nog maar één moment met haar spenderen.

‘Lola is dood, accepteer het gewoon,’ beveel ik mezelf luidop, terwijl mijn boventanden een diep spoor achterlaten in mijn onderlip. Een tweede traan glijdt langs mijn wang naar beneden.

Vorige week hebben we samen nog zitten fantaseren over hoe we onze zomervakantie met elkaar zouden spenderen. Niemand die zich nog maar kon voorstellen dat die zomervakantie er voor haar nooit zou komen.

Ondertussen is Lola vijf dagen dood. Precies op de nacht van donderdag op vrijdag - een dikke twee weken voor haar zeventiende verjaardag - stopte haar hart met kloppen. Uit het niets, herseninfarct en dood.

Het voelt alsof er een schuldige moet aangewezen worden, iemand die dit haar heeft aangedaan. Maar zo’n schuldige is er simpelweg niet. De dood... De dood is de schuldige.

‘Kutzooi!’ Ik roep het uit, mijn vuist klopt stevig op de vensterbank. Mijn wangen plakken van de tranen. Met mijn mouw veeg ik de nieuwe druppels weg.

Ik kan hier niet langer blijven. Ik kan geen seconde meer tussen deze vier muren spenderen, anders word ik gek.

Ik zwaai mijn kamerdeur open, en loop de ijzeren wenteltrap af. Ik probeer het min of meer stil te doen, maar de druk in mijn hoofd is zo immens dat ik niet eens weet of dat me lukt.

Ik sta amper stil bij wat ik aan het doen ben. Het enige wat ik weet is dat ik weg moet. Ik weet niet naar waar, ik moet gewoon weg.

Met een doffe bonk slaat de voordeur van de villa dicht, en meteen zet ik het op een rennen. Ik heb geen idee

waar naartoe, en het boeit me ook niet meer. Ik ren de kiezelweg richting het bos in.

Lien

Sandwiches

Zou er ook maar iemand anders zijn die van deze plek afweet? Stiekem hoop 'k van niet. 't Is zoveel gezelliger, hier alleen. 't Is rustig en lekker warm. Deze plek heeft alles wat een time-out ruimte nodig heeft. Zeker nu de zomer is gearriveerd, en het contrast tussen het zonlicht op 't gras en de schaduw van de bomen het grootst moet zijn.

De warme stralen op m'n gezicht voelen beter dan wat dan ook.

Ik ben blij dat ik dit plekje heb leren kennen, een paar dagen geleden. 't Is wat aanpassen aan het wonen in een nieuw dorp - ik mis onze oude burens nu al - maar in dit bos voel 'k me al volledig thuis.

't Is hier helemaal anders dan in m'n oude stad. Waar ik vroeger dag en nacht onmogelijk kon ontsnappen aan het vervloekte verkeer, is er hier in Lichtheuvel vaak geen kat op straat. En hier op dit grasveldje, groener dan groen en omsingeld door bomen, kan niemand me storen.

Ik open de witte koelbox naast me, en haal er de zak sandwiches uit. Ik heb er voor de verandering vier gesmeerd in plaats van drie, want ik ben niet van plan om snel weg te gaan. Eigenlijk zou 'k hier de hele dag nog kunnen blijven. Dat had ik waarschijnlijk ook had gedaan als 'k mijn ouders niet zou moeten helpen uitpakken. Er komen vast nog wel dagen waarop ik een namiddag op dit veldje kan spenderen!

Ik neem een hap uit de sandwich. Ik heb ze alle vier met wat anders belegd, zodat het telkens een verrassing is welke smaak ik krijg.

Terwijl m'n tong druk bezig is met het observeren van

de smaak, komt er een stel eenden tevoorschijn van achter de bomen, zo'n vijftien meter voor me. Wanneer ze hun bek opentrekken, echoot hun gekwaak een beetje.

Heksenkaas. Ik kan de smaak van de eerste sandwich onmiddellijk thuisbrengen.

Nu de eerste hap naar m'n maag vertrokken is, sluit ik m'n ogen. 't Gesjilp van vogels, dat langs alle hoeken van 't bos komt, is nu nog beter hoorbaar. Verder is het muisstil.

Als ik goed luister, hoor 'k een zacht briesje door de bomen rondom me waaien. Dat briesje hoorde ik net veel beter, toen ik nog op weg was naar hier.

In de verte merk ik een tikgeluid op, alsof een hamer met driehonderd slagen per minuut tegen een stuk hol hout aan 't slaan is. Zou dat een specht zijn? Nu en dan stopt het getik even, waarna het zich na een seconde of vijf herhaalt.

Ik open m'n ogen weer en neem nog een hap van m'n sandwich.

Er vliegt een klein vogeltje boven m'n hoofd. Een mus, zo lijkt het. Ik volg het diertje met m'n ogen. Na tien seconden landt het bovenop een dikke tak, op een van de hoogste bomen.

Dan dringt er een schel gepiep mijn oren binnen. 't Lijkt wel een of andere exotische vogel! Zoiets hoorde je nooit waar 'k vroeger woonde. Waar zou dat gepiep vandaan komen?

Ik kijk rond me.

Maar dan hoor ik een veel onnatuurlijker geluid. Een geluid van een mens. 't Lijkt wel... geschreeuw! Net zo abrupt als het begon, stopt de klank ook.

Nu kijk ik wat ongeruster om me heen, maar ik kan moeilijk plaatsnemen waar het precies vandaan kwam.

Moet ik me zorgen maken? M'n benen trillen een beetje, alsof ze me vertellen dat ik niet stil mag blijven zitten.

Ineens herhaalt het zich weer, exact hetzelfde luide, vrouwelijke geschreeuw.

M'n benen tillen me van de grond, 't lijkt wel instinctief. Nu weet 'k het zeker, 't geluid kwam rechtsachter me vandaan.

Deze open plek is haast een halve atletiekpiste groot. Zou ik moeten gaan kijken? Of zou iemand me in de maling willen nemen?

Ik loop richting 't geluid af. Moet ik spurten? Of is dat wat overdreven? Ik heb geen idee wat zich vijftig meter verder afspeelt.

Opnieuw galmt er iets door het bos. 't Is geen stem, maar 't komt exact dezelfde kant uit als het gekrijs van daarnet. 't Lijken stokslagen. Net twee drumstokjes die op elkaar worden getimmerd, maar dan doffer.

Wanneer ik de eerste boom nader, vertraagt mijn tempo. 't Lukt me maar moeilijk om tussen al die bomen en struiken heen te kijken, maar ik stap verder, zoekend naar wat dat geluid maakt.

Ik baan me een weg door het dichtbegroeide reliëf hier. 't Is nogal een onhandig gedoe. Tot 'k ineens een lichtblauwe skinny jeans voor me zie.

Meteen zetten m'n benen twee stappen terug naar achter. Het enige wat nu nog tussen mij en de persoon voor me staat, is een grote, grijze boom, die op anderhalve meter hoogte vertakt in twee dikke stammen. Op de splitsing van de stam ligt er een klein hoopje mos.

Wie is die schim die aan de andere kant van deze joekel van een boom staat? En belangrijker, waarom maakt die

zo'n hatelijk geluid?

De stokslagen knallen m'n oren in, en echoën een beetje door het bos. Tot het geluid plots abrupt stopt.

Ik laat m'n hoofd wat kantelen, en kijk nu tussen de grote splitsing door.

Ik denk dat het een meisje is. Lang bruin haar, rode wollen trui en de lichtblauwe skinny jeans die 'k net al opmerkte. Ze zit geknield, met haar rug richting mij en haar hoofd naar beneden.

Is ze aan 't huilen?

Naast haar ligt een dikke bruingroene stok met een grove schors. Het ding zal net geen meter lang zijn. Zou dat de stok zijn waarmee ze dat irritant geluid maakte?

Nu pas besef ik hoe raar deze situatie is. Ik sta achter een boom, in 't midden van een bos, te loeren naar een vreemdeling, die een *mental breakdown* lijkt te hebben.

Zou 'k iets moeten doen? Vragen hoe het met haar gaat ofzo? Nee, da's een achterlijke vraag. Natuurlijk gaat het niet goed met haar.

'Bo!'

Ik trek m'n hoofd weer achter de boomstam. Het is een mannenstem, die ergens van rechts komt. Een ongeruste mannenstem, zo klinkt het. 't Geluid komt van ver. De naam echoot nog harder door het bos dan de stokslagen van daarnet.

'Bo!,' herhaalt de stem zich.

Het meisje voor me, zou dát Bo zijn? Dat moet wel. Voorzichtig til ik m'n hoofd weer op tot boven de scheiding van de boomstam. Het meisje heeft haar hoofd opgetild, en komt rechtop staan. Ze zet een paar stappen weg van 't geluid.

Nu zie 'k haar voor 't eerst aan de voorkant. Ze kijkt angstig, en haar gezicht is rood tot helemaal aan haar nek,

alsof ze net twee minuten zonder lucht heeft gezeten.

‘Bo!’ Dit keer is het een vrouwenstem, die - in tegenstelling tot de mannenstem - net links van ons lijkt te komen.

Die Bo lijkt ervan te schrikken maar blijft nu geschokt staan.

Maar dan schiet ze, voor ik het weet, in een flits weg.

Shit, ze komt mijn kant uit!

Bo

Vissershoedje

Ik ben omsingeld. Mam en pap zoeken me allebei. Ik kan nergens meer naartoe. Wat heb ik gedaan? Waar moet ik nu naartoe?!

Toen mijn vaders stem door het bos galmde, drong de ernst van wat ik heb gedaan nog niet helemaal tot me door. Maar de ongerustheid in mijn moeders stem lijkt me plots weer in de realiteit te hebben gezogen.

Pap vermoordt me wanneer hij me vindt. En mam... Eerst zal ze me doodknuffelen, maar daarna legt ze me nog twee weken langer kamerarrest op.

‘Bo!’ Een tweede keer echoot de wanhopige stem van mijn moeder door het bos.

Ik moet hier weg!

Wederom zetten mijn benen het op een lopen, maar ik kan nog geen drie stappen zetten voor iets mijn weg blokkeert. Ik val voorover en wil het uitschreeuwen, maar slaag er nog net in om mijn mond te bedekken met mijn hand.

Ik kijk op.

Ik ben gestruikeld over een meisje. Donkerblond, halflang haar en een lichtblauw vissershoedje, blauwe ogen en een gezicht bedekt met sproeten.

‘Wat doe je?!’ Ik fluister, maar ben woedend.

Terwijl ik mezelf van de grond raap, wijkt mijn blik geen seconde van haar af. Wie is dit meisje?

De inwoners van Lichtheuvel kennen elkaar door en door, maar deze griet ben ik nog nooit in mijn leven tegengekomen.

‘Ik...’ Voor ze nog maar twee woorden kan uitspreken,

onderbreek ik haar.

‘Was je me aan het beloeren?!’ Mijn ledematen worden warm.

‘Nee, natuurlijk niet... Ik... Ik hoorde je schreeuwen en dacht... Gaat het?’

Dat laatste komt als een kogel binnen. Net nu ik dacht dat mijn tranen op waren, komt er een nieuwe golf aan. Ik laat me door mijn knieën zakken, mijn schenen bonken tegen de grond.

Ik ben zo laf. Weglopen van huis, en dan janken voor iemand die ik niet ken, alsof dit de eerste keer is dat iemand empathie voor me heeft getoond. Dat is het niet. Maar het is wel de eerste keer sinds Lola.

Lola is dood, maar blijft 24/7 door mijn hoofd spoken. Ze laat me dingen doen die ik niet wil.

Het meisje voor me blijft staan. Ik zie alleen haar benen, die wel verankerd lijken in de grond. Hoger durf ik niet te kijken.

‘Bo!’ Het is mijn vader weer.

‘Sorry,’ piep ik. Het komt er meer als een geluid uit dan als een woord. Ik weet niet eens tegen wie ik het zeg. Ik snik het zo stil, het meisje is de enige die dat zou kunnen horen, maar ze geeft geen kik.

Wat nu? Moet ik gewoon terugkeren en mezelf overgeven als een of andere bandiet? De stemmen van mijn ouders maken het alles behalve makkelijker om die beslissing te nemen. Ik wil ze geen pijn doen, ik werd gewoon gek van mijn eigen gedachten.

Lola... ik werd gek van Lola.

‘Sorry,’ herhaal ik weer, maar duidelijker. ‘Ik... Ik

moet weg.’ Ik keer mijn rug naar het meisje, en loop terug richting huis.

Ik ben nog maar een twintigtal bomen verder, maar mijn vader verschijnt al van achter een dikke struik, tien meter voor me. Wanneer hij me ziet, lijkt hij even te schrikken.

‘Bo! Kom hier!’ Hij spurt in een rechte lijn naar me toe, als een hongerige leeuw die voor het eerst in twee weken een prooi vindt.

Wanneer hij tot bij mij is gekomen, ziet het ernaar uit dat mijn tranen hem in toom houden. Hij omhelst me.

‘Waarom doe je dat toch steeds?’, snikt hij. Het komt er snel uit.

Ik geef geen antwoord. Daar ben ik te zwak voor.

‘Wat bezielde je?’ De zin galmt door de hele villa. Mams ogen zijn gevuld met tranen, maar wonderbaarlijk genoeg ontsnapt er geen enkele van naar haar wang of neus.

Over een paar minuten wordt ze wel weer rustig,
probeert ik mezelf moed in te spreken.

De woonkamer is netjes gekuist. Er ligt geen beetje rommel op de grond, en de vloer blinkt. Enkel op de glazen salontafel staat een glas cola, verder is alles piekfijn opgeruimd.

Waar mijn vader is, weet ik niet. Hij zal waarschijnlijk weer aan het werken zijn in de tuin, alsof er niets gebeurd is. Dat deed hij een paar dagen geleden ook, toen ik spijbelde van school.

Lola... Ik kon het gewoonweg niet aan om haar niet op school te zien, die laatste paar dagen, wetend dat ze er niet meer is. Sinds haar dood ben ik daarom thuis gebleven. Twee examens die ik nog moest afleggen, niet gemaakt, zonder kans op remediëring.

Sinds de ochtend na haar dood heb ik geen empathie meer gekregen, noch van leerkrachten, noch van mijn ouders. De enige bij wie ik mijn hart nog kan luchten is Liam, die dan medeleven tracht te tonen, maar vaak al snel wordt afgeleid. Een kind van zeven is niet de persoon waarmee je hoort te praten over een sterfgeval. Maar met wie kan ik dat dan wel?

Het is verbazingwekkend rustig op de baan. In het dorp is dat meer dan normaal, maar gewoonlijk wordt het telkens drukker naarmate we dieper de grote stad inrijden. Hier in de stad is het een grote uitzondering dat het zo kalm is buiten. Het is net alsof er een grote pandemie is uitgebroken, en iedereen binnen moet blijven. Hoewel het op de baan zo sereen is, is dat in deze bus helemaal anders. Ik word volledig geplet door een oude dame, die op haar beurt tegen mij aan wordt geduwd door een nogal zware man. Niet dat hij er veel aan kan doen. Iedereen wordt hier zowat op iedereen geduwd. Vooraan op de bus zitten een twintigtal kinderen van rond de tien jaar. Ze zijn alle twintig van dezelfde school. Dat zie je aan de fluohesjes die ze allemaal dragen. Bij elke halte die we voorbijrijden, hoop ik dat die bende eindelijk de bus verlaat. De oude dame naast me staat op, en wurmt zich door de menigte. Eindelijk heb ik wat ademruimte... Voor even dan. Ik haal snel mijn telefoon uit mijn jaszak, voor de zware man

plaats neemt op het zeteltje naast me. “2 gemiste oproepen van: Mam.” Dat is vreemd. Normaal gesproken belt mijn moeder me alleen als ik iets vergeten ben thuis. Maar nu, tijdens de examenperiode, heb ik enkel mijn laptop en schrijfgerei nodig. En die heb ik allemaal mee. Ik klik op de functie “terugbellen”, waarna er een herhalend piepgeluidje afgaat. Niet veel later neemt mijn moeder op. ‘Hey Bo.’ Haar stem klinkt raar. Ontspannen en onrustig tegelijk. ‘Is er iets?’ Het komt zakelijk uit mijn mond, ik weet niet wat ik moet verwachten. ‘Is alles oké met je?’ Ik heb niet het gevoel dat dat de reden is waarom ze me belde, maar ik antwoord maar gewoon op de vraag. ‘Ja hoor, met jou?’ Het is even stil aan de andere kant van de lijn. ‘Ik moet je wat vertellen...,’ negeert ze mijn vraag. Er dringt een gevoel van spanning door mijn lichaam, alsof het universum me vertelt dat mam geen leuke verrassing voor me heeft. ‘Vertel...’ Voor een tweede keer ontstaat er een stilte. Toch verdwijnt de herrie op de bus naar de achtergrond. Ik ben volledig gefocust op wat mam me te vertellen heeft. ‘Heb je Lola’s ouders al gehoord vandaag?’ Ik dacht dat mijn moeder me iets zou vertellen, maar nu komt ze weer af met een vraag. ‘Nee, hoezo?’ *Waarom zou ik die mensen zo vroeg moeten spreken*, wil ik er nog bij zeggen, maar dat doe ik niet. Ik wacht een tikkeltje geïrriteerd af tot mam eindelijk vertelt wat er aan de hand is. ‘Bo...’ ‘Ja, mam?’ ‘Ik moet je wat vertellen.’ Mijn moeder weet duidelijk niet goed hoe ze haar boodschap moet verwoorden. Ik adem diep in. ‘Ja, dat weet ik. Vertel nu maar gewoon.’ Ik zet een nerveus lachje op, terwijl ik dat zeg. Mijn benen beginnen te trillen. Ik hoor mijn

moeder luid inademen aan de andere kant van de lijn.
'Lola... Is... Overleden.'

Wat er toen gebeurde, weet ik niet meer. Het eerste beeld dat ik me verder kan herinneren, is de bus die voor mijn voeten wegreed. Ik was afgestapt, de eerste halte nadat de hartverscheurende woorden van mijn moeder waren binnengekomen.

Lola... Is... Overleden

Ik weet nog dat ik wegrende, alsof mijn leven ervan afhing. Het was precies zoals daarnet in het bos. Ik kon niet meer helder nadenken, en wist niet eens waar ik naartoe liep. Ik moest gewoon weg.

Toen ik in de late voormiddag thuiskwam, was mam doodongerust geweest. Blijkbaar had ze me een aantal keer proberen bellen, maar pas toen ze dat zei, besepte ik dat ik mijn telefoon niet meer bij me had. Ook mijn boekentas, met daarin mijn laptop en schrijfgerei, moest ik ergens achter hebben gelaten. Ik had geen idee waar ik ze was verloren, alsof ik heel die voormiddag onder invloed was geweest van alcohol. Ik herinnerde me niets meer.

Mijn ouders waren woedend, alsof heel het Lolagedoe aan hen voorbij was gegaan. Kennelijk betekenen een laptop en een smartphone veel meer voor hen dan een beste vriendin.

Maandag - het was de laatste schooldag - weigerde ik het huis te verlaten. Ik kon het niet. De dood van Lola speelde nog een veel te grote rol in mijn gedachten.

Nu zit ik hier. Drie dagen kamerarrest, en zo dus nóg meer tijd om over haar na te denken. Denken en huilen zijn de enige manieren waarop ik mijn tijd spendeer.

Morgen wordt Lola begraven. Oorspronkelijk beloofde mam dat mijn kamerarrest dan even werd opgeheven, om bij de dienst te kunnen zijn. Maar nu ik net ben weggelopen, ben ik niet eens zeker of ik dát nog wel mag.

Wederom glijdt een traan langs mijn neus naar beneden. Waarom begrijpt niemand mij?